

1. Μ. Παναγιωτόπουλος: «Καὶ τὸ βιβλίο σας τοῦτο ἐπιτείνει τὸ ραυμασμό μου. Ὁ ἀνηφορικός σας δρόμος συνεχίζεται ἀκαταπόλητος. Τὶ νὰ σας εὐχηθῶ; "Ὅλα τὰ μπορεῖτε πιά». Τάσος Ἀθω-
 ρασιάδης: «Καὶ στὸ «Ἀνθρώπινο ζήτημα» εἶναι ἐκδηλῆ ἡ σφραγί-
 στα τῆς προσωπικότητός σας». Ὁ κριτικός Δημ. Κ. Παπακωνσταν-
 τίνου: «Εἶναι, νομίζω, ἀπὸ τὶς λίγες φορές πού τὸ ἀνθρωπιστικὸ
 γενικά, στοιχεῖο καὶ ὅλα τὰ φοβερά τῆς θείας καὶ τῆς πολὺπλευ-
 ρῆς καπηλείας, μετουσιώνονται σὲ ζεστή, ζωντανή, γνήσια ποίη-
 ση, ἀγνωώντας τὶς κοινοτοπίες καὶ τὶς συνθηματολογίες, πού τα-
 ραιπωροῦν τὰ τελευταῖα, κυρίως χρόνια, τὸν ποιητικὸν λόγον». Ὁ
 ποιητὴς καὶ δοκιμογράφος Τάκης Βαρβιτσιώτης: «Λιτότητα,
 μόνιμη γειτνίαση μὲ τὴν καθημερινότητα, μὲ τὸν ἄνθρωπο τὸν τα-
 πεῖνὸ καὶ καθημερινό, λόγος ἀπέριτος καὶ ἀπλός, εἶναι οἱ πιὸ
 σταθερὲς ιδιότητες πού συνθέτουν τὴν ποίησή σου, μιὰ ποίηση
 πολὺ σημαντική, πού ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἡ γενιά μας καὶ ὁ τόπος
 μας». Ὁ Μῆτσος Λυγίζος: «Προσπάθησα νὰ θρῶ τὶς ἀφορμὲς
 σου αὐτές, τὶς λεπτομέρειες πού μᾶς ἐρεθίζουν. Ἀσφαλῶς τὶς αἰ-
 τίες μπορεῖ νὰ τὶς ἐντοπίσει ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης, ἀλλὰ
 τὸ στοιχεῖο πού ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐπικαιρικὸ καὶ περνάει μὲ τόση
 ἀπλότητα στοὺς μεταφυσικοὺς χώρους, αὐτὸ εἶναι πού δημιουργεῖ
 αὐτὴ τὴν ἀνατριχιαστικὴ ἀτμόσφαιρα, τὴ δυσοίωνη, ἀλλὰ
 ποιητικὴ».

Τὸ βιβλίο

Ἐπιλογὴ τοῦ ποιητῆ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Στὸ δάσος. Ἐκεῖ δῶσαν οἱ μοῖρες
 νὰ ὑπάρξω. Δέντρα γενναῖα, πάνω τους
 κρέμονταν ἥλιος ἀσώματος, ἡλεκτρικός
 καὶ σταγόνες βροχῆς στὰ φυλλώματα
 καὶ πρὸ παντὸς δεντρογαλιές καὶ ρήνες.
 Τραγοῦδι τίποτε. Δὲν ἄφηνε ὁ βορηάς.
 Χυμοῦσε κι' ἔμπηγε τὰ δάχτυλα στὰ μάτια.
 "Ἐμελλε νὰ ὑπάρξω. Μὲ νυφίτσες
 στήν κοιλιά. Νὰ μὲ σηκώνουν σκατζόχοιροι
 καθὼς περνοῦσα ἀπὸ πόνο σὲ πόνο.
 "Υπνο δὲν εἶχα. Κουκουδάγιες
 μὲ τρέλλαιναν μὲ προφητεῖες
 κι' ἀηδόνια μ' ἀνέλπιδες ἐλπίδες.
 Καὶ τὸ κρανίό μου σκισμένον ἀπὸ γεράκι

στὰ δύο, ἡ σκέψη μου ἀλάνιαρα
Θεὸ δὲν ἤξερε στή σκοτεινιά της.
Στὸ φῶς ἀηδίαζα τὸν κόσμο.
Πελώρια ἀράχνη ἢ ἄθωα Χιονάτη
σχεδίαζε πάνω μου κόκκινο δίχτυ.
Μιά περιστέρα ἔφερνε κλαδὶ ἀπ' τὴν πόλη
πνιγμένη στὰ νερά καὶ ποιδὺς τὸ βλέπει
ἀνάμεσα σὲ τόσα! Καὶ δὲν εἶχα
ποῦ νὰ κρυφτῶ καὶ ποῦ νὰ κρύψω
τὸν τρόμο μου. "Ολοὶ οἱ τρόμοι
νά, κάτι στόματα ἀνοιχτά!
Ὅρμουσε κι' ἔτρωγε
ἕνας τὸν ἄλλο.

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΜΟΙ ΣΠΗΛΑΙΟ

Τὸ παλὸ μου σπήλαιο ἀναζητῶ
τὰ μακρύτατα χέρια μου καὶ δέντρα
μὲ καρπούς. "Όλα μοῦ λείπουν
τὸ πράσινο καὶ τὰ ποτάμια
ὅπου διαλύεται ὁ οὐρανὸς
ἥλιος καὶ σύννεφα καὶ τὸ φεγγάρι.
Δὲν πάει νὰ φέγγει, δὲν πάει νὰ βρέχει
δὲν πάει νὰ φεγγομιλᾷ. Ἀνάμεσα
τρελλοὺς οὐρανοξύστες
χέρι τεράστιο μὲ πλακώνει.
Δίπλα μου σέρνεται μιὰν ὕαινα,
πρώην γυναίκα. Ἀπότομα μοῦ λέει
—παράτα με ἡσυχῇ, πηγαίνω γιὰ κανένα ποντικὸ
κι' οὔτε λόγος γιὰ ἔρωτα, καὶ τί
νὰ θγάλουμε στὸν κόσμο, λέει,
ὁὐκ καὶ πύθωνες; Ἄσε στὸ καλὸ σου.

ΣΗΜΑ

Πῶς νὰ τὸ καταλάβει ὁ καθεὶς
πῶς αὐτὸ τὸ πελώριο δάσος
εἶναι τὸ στήθος τῆς Φανῆς
ὅπου χιλιάδες βρώμικα χέρια
τὸ μπόλιασαν καρκίνο;

ΞΑΓΡΥΠΝΟΥΣΑ

Ξαγρυπνοῦσα κοιτάζοντας
ἄστρα φανταστικά.